

Πρόσωπα του έργου

Ηλικιωμένη Γυναίκα γύρω στα 70 (δε χρειάζεται το ηθοποιό να είναι ούτε ηλικιωμένο, ούτε γυναίκα απαραίτητα)

Ηλικιωμένος Άντρας γύρω στα 70 (ισχύει ότι και παραπάνω)

Αγόρι γύρω στα 12 (ισχύει ότι και παραπάνω)

Γυναίκα και Άντρας (ισχύει ότι και παραπάνω)

Γυναίκα γύρω στα 30 (ισχύει ότι και παραπάνω)

Δασονόμος (ισχύει ότι και παραπάνω)

Αποτυχημένος Αυτόχειρ (ισχύει ότι και παραπάνω)

Η δραματουργός προτείνει οι ηθοποιοί να λειτουργούν ως αφηγητές των ρόλων τους. Είναι στη διακριτική ευχέρεια του σκηνοθέτη αν θα ακολουθήσει την πρότασή της. Ωστόσο η πρόταση αυτή έχει γίνει πράξη στο παρόν κείμενο. Οι σκηνικές οδηγίες και το “θεατρικό” κείμενο αλληλοπλέκονται και από κοινού λέγονται και “παίζονται” από τους αφηγητές-ηθοποιούς.

* Τα αποσπάσματα από το “ Χειμωνιάτικο Ταξίδι ” είναι σε απόδοση Διονύση Καψάλη

Σκηνή Πρώτη

La petite mort

Ηλικιωμένη Γυναίκα Αργά τη νύχτα, τέλη Σεπτέμβρη, ξεραμένο αστικό τοπίο. Τα πρωτοβρόχια δεν ήρθαν. Εσωτερικό διαμερίσματος. Μία ηλικιωμένη γυναίκα, γύρω στα 70. Το διαμέρισμά της είναι ένας ενιαίος χώρος με κρεβάτι, λίγα έπιπλα κι ένα μικρό κουζινάκι. Πάνω σε έναν παλιό, κακοφτιαγμένο μπουφέ υπάρχει ένα πικάπ και μερικοί δίσκοι. Το pickup παίζει το Der Leiermann -από το Winterreise του Schubert- σε εκτέλεση των Dieskau και Brendel. Πάνω στον πάγκο της κουζίνας βάζα με ξινολάχανο. Στο μάτι βράζει μια κατσαρόλα με λάχανο. Όλο το διαμέρισμα μυρίζει ξινολάχανο. Γιατροσόφι για το σοβαρό έλκος, από το οποίο πάσχει χρόνια. Η γυναίκα φοράει μια φόρμα εργασίας και βγαίνει στο μπαλκόνι. Πιάνει το λάστιχο ποτίσματος, όπως είναι τυλιγμένο, και το πετάει από το μπαλκόνι. Παίρνει ένα κλαδευτήρι και κατεβαίνει στην πυλωτή της πολυκατοικίας.

(ΠΑΥΣΗ)

Στο πλάι της πυλωτής υπάρχει το μικρό παρτέρι της Ηλικιωμένης. Έχει λευκές ανεμώνες και μια λεμονιά. Στο απέναντι πεζοδρόμιο, μπροστά από μία παλιά μαρμάρινη βρύση στέκει ένας γερασμένος πλάτανος. Η μια του μεριά που βλέπει το μπαλκόνι της Ηλικιωμένης Γυναίκας είναι ανθισμένη και θαλερή. Η άλλη μεριά που βλέπει στο σοκάκι έχει ελάχιστα και μικρά κιτρινισμένα φύλλα που αργοπεθαίνουν πάνω στα σαπισμένα κλαδιά.

(ΠΑΥΣΗ)

Στα παρθένα δάση υπάρχει η αίσθηση της κοινότητας ως αναγκαιότητα. Εκεί ο πιο αδύναμος κρίκος της αλυσίδας κρίνει την επιβίωση και την άνθιση του συνόλου. Στα μη παρθένα δάση δε συμβαίνει το ίδιο, ούτε και στα δέντρα των πόλεων. Εκεί έχει βάλει το χέρι του ο άνθρωπος κι έχει επιμολύνει τα δέντρα με την παθογένεια του δικού του κόσμου, τη μοναξιά. Υπάρχουν βέβαια κι οι εξαιρέσεις που παρατηρεί κανείς μέσα στην πόλη. Αυτές οι απρόσμενες συστάδες δέντρων, ή και δυάδες που βρέθηκαν μαζί τυχαία κι επικοινωνούν υπόγεια μέσω των ριζών τους. Φροντίζουν το ένα το άλλο και στηρίζουν πάντα και πάνω από όλα την κοινότητα. Όταν όμως ένα δέντρο τύχει να φυτρώσει μόνο του, δε θα τα καταφέρει, θα πεθάνει. Όπως αυτός εδώ ο πλάτανος. Ο άτυχος έτυχε να βρεθεί εδώ μόνος του. Μακριά από το δάσος, μακριά από το σπίτι του. Ξένος, μόνος και γι' αυτό ευάλωτος. Το δέντρο αυτό θα πεθάνει από μία ασθένεια που ονομάζεται μεταχρωματικό έλκος. Σημαντικότερος παράγοντας διασποράς της: ο άνθρωπος.

(ΠΑΥΣΗ)

Η Ηλικιωμένη Γυναίκα κοιτάζει το δέντρο κι η ίδια έκφραση δυσφορίας και τρόμου σχηματίζεται στο πρόσωπό της ξανά. Φροντίζει τον πλάτανο τα τελευταία τριάντα χρόνια. Τα τελευταία εννιά παρατηρεί ανησυχητικά συμπτώματα, αλλοιώσεις. Παρατηρεί τα κιτρινισμένα φύλλα, τη μικροφυλλία, την κόμη του δέντρου που αραιώνει. Παρατηρεί κι ανησυχεί. Αυτό που τη βασανίζει περισσότερο είναι αυτή η ακαθόριστη διαίσθηση πως κάτι αμετάκλητα κακό συντελείται, που όμως δεν μπορεί να το ονομάσει, αλλά ούτε και να το ανακόψει. Το γνωρίζει όμως, το νιώθει στο στομάχι της. Την πιάνει και πάλι έντονος πόνος, διπλώνεται και πέφτει στο παγκάκι. Παίρνει βαθιές ανάσες. Τα μάτια της λάμπουν και με κόπο συγκρατεί τα δάκρυα.

Όμως δε το βάζει κάτω. Σφίγγει το πρόσωπο και πιάνει αποφασιστικά το λάστιχο. Πηγαίνει στη βρύση. Το συνδέει. Βγάζει από την τσέπη της ένα κασετόφωνο. Πατάει play και ξεκινάει και πάλι το Winterreise. Από την αρχή του έργου.

*Fremd bin ich eingezogen,
Fremd zieh' ich wieder aus. ***

Ανοίγει τη βρύση. Φροντίζει την πίεση. Να είναι χαμηλή.
Και ξεκινά την περιφορά της.

Πρώτα χαμηλά
Από το χώμα
από τις ρίζες
Οι κινήσεις της μουσικής
σταγόνες που ραίνουν
Το χώμα ξερό
ρουφάει λαίμαργα το νερό
Γύρω γύρω γύρω
αφρατεύει και σκουραίνει

Με κάθε περιστροφή
το πρόσωπο της γυναίκας μαλακώνει
Κάθε τόσο χαμογελά αμυδρά
παιδικά
Λες κι η αφοσίωση
κι η ζέση κινούν
την παγωμένη της καρδιά
και το αίμα ζεσταίνεται
κινείται κι ανεβαίνει
κουρνιάζει στα μάγουλα

Ξαφνικά το έδαφος μοιάζει να κινείται
Η γυναίκα γονατίζει στο χώμα
Με τα δυο της χέρια αγκαλιάζει τον κορμό
Από τις ρίζες ακούγεται
ένας αναστεναγμός
Μια λάμψη απλώνεται απ' το χώμα
στο δέντρο
στη γυναίκα
Φτάνει σ' ένα λεπτό κλαρί
που πάνω του κρέμεται ένα μικρό κιτρινισμένο φύλλο
Το φύλλο πρασινίζει
κι ένα μικρό μπουμπούκι ανθίζει

Η γυναίκα κλείνει τα μάτια
και ψιθυρίζει:
τις νύχτες

μέσα στο πιο βαθύ μου όνειρο
σου παραδίνομαι
Βλέπω τα χέρια μου
χώμα κάτω από τα νύχια
Σκίζουν το δέρμα οι πέτρες
Σκάβουν και σκάβουν τα χέρια
Σκάβουν και σκάβουν τα μάτια
το μέτωπο
τα χείλη
τα δόντια
το στόμα όλο
το στέρνο
οι κλείδες
η λεκάνη
η διαλυμένη μου μέση
τα τσακισμένα μου γόνατα
σε εγκολπώνουν

Και τότε
βαθιά μέσα στην παγωμένη γη
θαμμένη εκεί κάτω
σε περιμένω
Κι έρχεσαι
Χαϊδεύεις τη ραχοκοκαλιά
τυλίγεσαι στο λαιμό
στα χέρια
στο στέρνο
Φτάνεις στον αφαλό
τον πιέζεις
σαν να προσπαθείς να τον τρυπήσεις
Κατεβαίνεις χαμηλά στην κοιλιά
τρυπώνεις μέσα απ' τα χείλη
τυλίγεσαι στην κλειτορίδα μου
και σταματάς
Απότομα ξετρυπώνεις
κι εξαφανίζεσαι

Ησυχία
Εγώ ακίνητη
με το στόμα γεμάτο χώμα
σε περιμένω

Και τότε η γη κινείται
Όλα δονούνται
κι ορμάς με κάθε σου απόληξη

Με κατακλύζεις
Ο κόλπος μου σκίζεται στα δύο

Φυτρώνεις μες τα σπλάχνα μου
Βγάζεις ρίζες
στη μήτρα
στο στομάχι
στη σπλήνα
στο συκώτι
Τρυπάς τις φλέβες
Ενδόρρηξη στην καρδιά
Διακλαδώνεσαι στους πνεύμονες
Σκίζεις τις αμυγδαλές
Διαρρηγνύεις τις φωνητικές χορδές

Κι αφήνω την τελευταία μου ανάσα
Και μέσ στο στόμα μου
ανθίζει ένας μικρός βλαστός
καρπός της προσφοράς μου

Ηλικιωμένος Άνδρας Ξαφνικά ένας ξένος εμφανίζεται. Πίσω του ένα καρότσι γεμάτο κλαδιά και σπασμένα ξύλα. Όλην αυτή την ώρα ο άντρας αυτός κρυμμένος πίσω από ένα αυτοκίνητο παρακολουθούσε έκθαμβος τη γυναίκα να κυλιέται πάνω στο χώμα σαν με το σώμα της όλο να προσπαθούσε να το τρυπήσει. Και ξαφνικά σηκώθηκε κι άρχισε να στροβιλίζεται ορμητικά και χωρίς να το καταλάβει ο άντρας βρίσκεται τώρα απέναντί της στο παγκάκι νιώθοντας μία ακατανίκητη δύναμη να τον τραβά! Στροβιλίζεται γύρω από τον εαυτό της με μανία ξανά και ξανά και ξανά και τέλος καταλήγει στις μύτες των ποδιών με το σώμα και τα χέρια τεντωμένα κι απλωμένα προς το δέντρο! Αναμαλλιασμένη, λασπωμένη και ξέπνοη νιώθει το αεράκι να της χαϊδεύει το στήθος και στρέφοντας το βλέμμα αντιλαμβάνεται πως η τιράντα της έχει σκιστεί δεξιά στο στέρνο, όπως και το φανελάκι και φανερώνεται το στήθος της. Ο άντρας έχει μείνει με το στόμα και τα μάτια ορθάνοιχτα. Σκέφτεται πως το στήθος της είναι μοναδικά στητό για την ηλικία της και νιώθει να διεγείρεται από την εικόνα της σκληρής της ρώγας. Κι η γυναίκα, σαν να διάβασε αυτή του τη σκέψη, στρέφει το πρόσωπο προς το μέρος του...

Ηλικιωμένη Γυναίκα ... και σοκάρεται από την παρουσία ενός αγνώστου. Μένει για μια στιγμή σαστισμένη και τον κοιτά.

Ηλικιωμένος Άνδρας Την κοιτά κι αυτός.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Με το ένα χέρι καλύπτει κατευθείαν το στήθος και με το άλλο σκουπίζει άτσαλα το μάγουλό της που έχει γδαρθεί κι αναβλύζει αίμα. Κλείνει τη μουσική και τρέχει και κρύβεται πίσω απ' τον κορμό του δέντρου.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άνδρας την ακολουθεί με τα μάτια και στέκει για λίγο σφίγγοντας τις γροθιές του από αμηχανία.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η γυναίκα είναι αποφασισμένη να μην κουνήσει ρούτι μέχρι ο ξένος να φύγει, να εξαφανιστεί! Κάθε τόσο όμως ξεπετάγεται το κεφάλι της και παρατηρεί τον ξένο. Ο ξένος αυτός είναι ένας Ηλικιωμένος Άνδρας γύρω στα εβδομήντα. Είναι αρκετά ψηλός κι

αδύνατος και φοράει κουρελιασμένα, όμως καθαρά ρούχα. Πίσω από τα ατημέλητα γένια του κρύβονται ευγενικά χαρακτηριστικά. Καλοσχηματισμένα, λεπτά χείλη, μύτη ευθεία και δυο ανοιχτά γαλάζια μάτια που μοιάζουν να φωτίζουν το σκοτάδι με ένα παράξενο, άγριο φως.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο Ηλικιωμένος Άνδρας παίρνει θάρρος από τα λαθραία κοιτάγματα της γυναίκας κι αποφασίζει παρά το φόβο του να κάνει το πρώτο βήμα.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Κι έπειτα το δεύτερο.

Ηλικιωμένος Άνδρας Και το τρίτο

Ηλικιωμένη Γυναίκα και φτάνει κι αυτός στην άλλη πλευρά του κορμού και βγάζει από την τσέπη του ένα μαντήλι και της το δείχνει.

Ηλικιωμένος Άνδρας Μπορώ;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Δεν απαντά μα τον κοιτάζει.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άνδρας τείνει το μαντήλι στο πρόσωπό του σαν να προσπαθεί να εξηγήσει με τη χειρονομία του.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Όμως η γυναίκα εξακολουθεί να τον κοιτά βουβή.

Ηλικιωμένος Άνδρας Και τότε ο άνδρας με χέρι τρεμάμενο αλλά και θαρραλέο κι αποφασισμένο ακουμπά το ματωμένο της μάγουλο και το σκουπίζει.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η γυναίκα ακολουθεί με το πρόσωπο και το βλέμμα το χέρι του και τον κοιτάζει σαν σε όνειρο.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άνδρας της χαμογελά.

Ηλικιωμένος Άνδρας Απομένουν για λίγο και κοιτιούνται.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η γυναίκα επιτρέπει στο άγριο φως των ματιών του να εισβάλλει και να πλημμυρίσει και τα δικά της μάτια.

Ηλικιωμένος Άνδρας Έχετε πολύ όμορφη κίνηση.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η γυναίκα κοκκινίζει.

Ηλικιωμένος Άνδρας Χορεύατε κάποτε. Έτσι δεν είναι;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Ναι!

Ηλικιωμένος Άνδρας Το σώμα ποτέ δεν ξεχνά.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Μένετε κοντά;

Ηλικιωμένος Άνδρας Μένω στην άλλη άκρη της πόλης.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Και τί σας έφερε εδώ;

Ηλικιωμένος Άνδρας Μαζεύω ξύλα για το χειμώνα.Σύντομα θα αρχίσει να βρέχει ...

Ηλικιωμένη Γυναίκα... κι η υγρασία θα ποτίσει το ξύλο.

Ηλικιωμένος Άνδρας Σωστά. Τώρα ακόμη τα κλαδιά και τα ξύλα είναι στεγνά. Και για αυτό φροντίζω να τα μαζέψω εγκαίρως.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Σωστά.

Ηλικιωμένος Άνδρας Απομένουν για λίγο και κοιτιούνται.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Εσείς έχετε πολύ όμορφα μάτια.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άνδρας γελάει εγκάρδια κάπως σαν να μην το περίμενε και πιάνει το στέρνο του γνέφοντας με το κεφάλι ως ένδειξη ευχαριστίας.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Μένετε μόνος;

Ηλικιωμένος Άνδρας Ναι. Εσείς;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Μόνη.

Ηλικιωμένος Άνδρας Συναντώ όμως πολλούς ανθρώπους.Κάθε βράδυ βγαίνω και περπατάω από τη μία άκρη της πόλης ως την άλλη.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Για να μαζέψετε ξύλα.

Ηλικιωμένος Άνδρας Σωστά. Όμως απόψε άκουσα από μακριά ένα πολύ παράξενο τραγούδι.Κι ακολουθώντας το έφτασα στον δρόμο αυτό.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Το βλέμμα της γυναίκας αστράφτει.

Ηλικιωμένος Άνδρας Και πλησιάζοντας εδώ στη γωνία, από απόσταση νόμισα ,αλήθεια, πως είδα ένα κορίτσι να χορεύει με το δέντρο. Γι' αυτό πλησίασα, για να δω καλύτερα.

Ηλικιωμένος Άνδρας Λες κι η αφοσίωση κι η ζέση του παράξενου αυτού ξένου κίνησαν την παγωμένη της καρδιά...

Ηλικιωμένη Γυναίκα... και το αίμα ζεσταίνεται, κινείται κι ανεβαίνει και κουρνιάζει στα μάγουλα.

Ηλικιωμένος Άνδρας Τί έλεγε αυτό το τόσο παράξενο τραγούδι; .

Ηλικιωμένη Γυναίκα Σας άρεσε;

Ηλικιωμένος Άνδρας Με τράβηξε. Είναι πολύ σημαντικό για μένα να μάθω τις λέξεις. Τί λένε. Να τις καταλάβω. Γιατί αυτό που άκουσα με έφερε ως εδώ.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Είναι πολλά μικρά τραγούδια που λένε όλα μαζί μία ιστορία. Λέγεται το Χειμωνιάτικο Ταξίδι.

Ηλικιωμένος Άνδρας Εγώ ένα μόνο πρόλαβα να ακούσω. Αυτό που σταμάτησε να παίζει όταν πλησίασα. Και θα ήθελα σας παρακαλώ να μου πείτε τι έλεγε αυτό το παράξενο τραγούδι.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Λέγεται ο Οργανοπαίχτης.

Ηλικιωμένος Άνδρας Και τί λέει; Πείτε μου σας παρακαλώ τα λόγια. Τις λέξεις. Τις χρειάζομαι.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Στο χωριό όπως μπαίνεις,
μόνος στέκει ενώ
χέρια ξυλιασμένα
παίζουν τ' όργανο

Με γυμνά στον πάγο
πόδια, πίσω- μπρος
γέρνει, μα στο πιάτο
ούτε οβολός.

Ούτε τον κοιτάζουν
ούτε τον ακούν,
τα σκυλιά γρυλίζουν
και τον τριγυρνούν.

Κι όλα μένουν όπως
είναι από παλιά,
και η λύρα παίζει
λες αιώνια.

**** Σαν ξένος ήρθα ως εδώ,
σαν ξένος πάλι φεύγω**

Σκηνή Δεύτερη

το μικρό καλάθι

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η ηλικιωμένη γυναίκα στο διαμέρισμά της. Νωρίς το πρωί. Στον τοίχο πίσω από την εξώπορτα είναι κρεμασμένη η λερωμένη φόρμα εργασίας. Η γυναίκα στέκεται πάνω από το γκαζάκι και με πολύ αργές κινήσεις ανακατεύει σε ένα μπρίκι τον καφέ της.

Κοιτάζει τον καφέ να αφρατεύει και να σκουραίνει
να αφρατεύει και να σκουραίνει
να αφρατεύει και να σκουραίνει

Παίρνει το χρόνο της κι ένα ελαφρύ μειδίαμα μοιάζει να ίπταται πάνω στα ροδαλά της μάγουλα.

Όταν ο καφές φουσκώσει, τότε με προσοχή τον χύνει σε ένα φιλντισένιο σομόν φλιτζάνι και πάρα πολύ αργά, σαν σαλιγκάρι, πηγαίνει και τον αφήνει σε ένα μικρό τραπεζάκι στο μπαλκόνι. Ξαναμπαίνει μέσα, εξίσου αργά, ανοίγει ένα ντουλάπι και ανασηκώνεται στις μύτες των ποδιών προσπαθώντας να φτάσει ένα βάζο στο τελευταίο ράφι. Κατεβάζει το βάζο και βγάζει από μέσα ένα μικρό κουλουράκι. Το βάζει στο φιλντισένιο σομόν πιατάκι και βγαίνει στο μπαλκόνι. Ο αέρας μυρίζει βρεγμένο χώμα και το στήθος της γυναίκας πάλλεται. Απέναντι από το μπαλκόνι στέκει ο πλάτανος. Η πρωινή δροσιά γυαλίζει πάνω στα βρύα του κορμού. Ένας μικρός βλαστός έχει πεταχτεί σε ένα κλαδί. Η γυναίκα έχει στρέψει το βλέμμα στο μπουμπούκι. Το πρόσωπό της μαλακό και πραιο. Φυσάει μαλακά τις φουσκάλες στο φλιτζάνι της κι έπειτα ρουφάει το καϊμάκι με όλο της το σώμα. Βουτάει το κουλουράκι της στο φλιτζάνι, το κρατάει λίγα δευτερόλεπτα και μετά σιγά σιγά το μασάει και έπειτα μαζεύει με το δείκτη της τα ψίχουλα από το τραπέζι και τα ακουμπάει στη γλώσσα της. Ακριβώς μπροστά από το δικό της μπαλκόνι στα δεξιά ακουμπάει το μπαλκόνι του διπλανού διαμερίσματος.

Νεαρή Γυναίκα Εκείνη τη στιγμή ανοίγει με δύναμη τσιρίζοντας η γρίλια της διπλανής μπαλκονόπορτας κι εμφανίζεται μία νεαρή κοπέλα γύρω στα 30 κρατώντας ένα πάπλωμα και το πετάει πάνω στο κάγκελο.

Ηλικιωμένη γυναίκα Καλημ..

Νεαρή Γυναίκα Με μια κοφτή κίνηση η νεαρή κοπέλα αρπάζει μία λεκάνη και εξαφανίζεται πάλι μέσα στο διαμέρισμα. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα εμφανίζεται ξανά με τη λεκάνη γεμάτη ως το πρόσωπό της με ρούχα

Ηλικιωμένη γυναίκα Καλημέρα

Νεαρή Γυναίκα Αχ! Συγγνώμη, δε σας είδα, δεν έχω πιεί και καφέ και έτσι όπως σας είδα ξαφνικά, δεν έχει και πολύ φως, σκιάχτηκα!

Ηλικιωμένη Γυναίκα Δεν ήθελα να σε τρομάξω, συγγνώμη. Πώς κοιμήθηκες;

Νεαρή Γυναίκα Εμ, καλά.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Καλό αυτό. Ο ύπνος είναι σημαντικός. Ειδικά για σένα που κουράζεσαι τόσο.

Νεαρή Γυναίκα Η νεαρή γυναίκα την κοιτάζει για μια στιγμή με απορία. Όμως αμέσως μετά επιστρέφει στο άπλωμα των ρούχων. Ανοίγει μία απλώστρα και γρήγορα κι άτσαλα απλώνει τα ρούχα.

Ηλικιωμένη Ίσως χρειάζεσαι και μία δεύτερη απλώστρα. Βλέπω έχεις πολλά. Δε θα χωρέσουν κι αν μείνουν νοτισμένα θα κρυώσεις.

Νεαρή Γυναίκα Η Νεαρή κοπέλα ανταπαντά χαμογελώντας κάπως αμήχανα.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Εγώ δεν έχω πολλά ρούχα. Δε μου χρειάζονται έτσι κι αλλιώς. Και τα πλένω μέρα παρά μέρα. Κάποτε είχα περισσότερα. Και πάλι όχι πολλά. Σίγουρα πάντως αρκετά. Μπορώ να σου δώσω τη δική μου απλώστρα. Τα δικά μου χωράνε στα σύρματα. Εσύ φαίνεται πως τη χρειάζεσαι.

Νεαρή Γυναίκα Με συγχωρείτε αλλά πρέπει να τα απλώσω γρήγορα, γιατί σε μισή ώρα δουλεύω. Η Νεαρή Γυναίκα τινάζει ένα t-shirt και απλώνει όπως όπως τα ρούχα ρίχνοντας βιαστικές φορτισμένες ματιές και αμήχανα μειδιάματα στην Ηλικιωμένη Γυναίκα. Σταματάει όμως ξαφνικά βλέποντας πως της έχουν τελειώσει τα μανταλάκια και ο χώρος στην απλώστρα.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η Ηλικιωμένη Γυναίκα πιάνει ένα μικρό καλάθι με μανταλάκια και κάπως δειλά το τείνει πέρα από τα κάγκελα

Νεαρή Γυναίκα Όμως το καλάθι είναι γεμάτο σκόνη και τα μανταλάκια ξεθωριασμένα από τον ήλιο. Η Νεαρή Γυναίκα αηδιάζει, όμως προσπαθεί να το κρύψει και πάλι πίσω από ένα αμήχανο χαμόγελο. Κάνει με το χέρι νόημα πως δεν τα θέλει.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Πάρτα

Νεαρή Γυναίκα Όχι, ευχαριστώ. Δε χρειάζεται.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Και το πουκάμισο σου;

Νεαρή Γυναίκα Σας είπα όχι, ευχαριστώ. Η Ηλικιωμένη Γυναίκα μαζεύεται στη γωνιά της και κοιτά τη Νεαρή Γυναίκα κάπως σαστισμένη. Η Νεαρή Γυναίκα απλώνει το πουκάμισο πάνω στο σκονισμένο κάγκελο του μπαλκονιού. Η Ηλικιωμένη Γυναίκα τείνει και πάλι το μικρό καλάθι.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Μα γιατί δεν το παίρνεις;

Νεαρή Γυναίκα Πρέπει να μπω να συνδεθώ στον υπολογιστή. Σας είπα πως δεν χρειάζεται. Ευχαριστώ, αλλά είμαι εντάξει. Γεια σας. Και ρίχνει ακόμη ένα αμήχανο, ψυχρό χαμόγελο.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Καλή σου μ...

Νεαρή Γυναίκα Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση της, η νεαρή κοπέλα ορμάει στα σίφουνας πάλι μέσα και κλείνει με κρότο τη γρίλια.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η Ηλικιωμένη Γυναίκα μένει να στέκεται με το καλάθι στον αέρα πέρα από τα κάγκελα του μπαλκονιού της. Το ελαφρύ μειδίαμα έχει υποχωρήσει χαμηλά στο πρόσωπό της κι έχει μετατραπεί σε μία καμπύλη ελαφριάς δυσφορίας.

Σκηνή Τρίτη

*η σκουπιδιάρα
σε δύο μέρη*

α)

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η Ηλικιωμένη Γυναίκα πίσω από την μισάνοιχτη εξώπορτα του διαμερίσματός της, με το κεφάλι ανάμεσα στο μικρό άνοιγμα της πόρτας. Ακούγονται οι φωνές ενός ζευγαριού που μαλώνει και το κλάμα ενός παιδιού.

Ανδρας Βούλωσέ το επιτέλους! Βούλωσε το! Τι θές; Ξέρεις τι θες;

Γυναίκα Θέλω να πεθάνω! Το κατάλαβες; Με έχεις γαμήσει, με έχεις διαλύσει.

Ανδρας Βούλωσέ το μωρή ξεκωλιάρα, βούλωσέ το!

Γυναίκα Σκότωσέ με ρε σου λέω! Αφού έχεις τα αρχίδια εσύ, είσαι άντρας εσύ! Έλα ρε! Πάρε εδώ! Εδώ! Εδώ!

Ανδρας Μας έχεις γαμήσει Δευτεριάτικο μωρή γαμιόλα!

Γυναίκα Έλα ρε σου λέω! Δε θέλω άλλο! Όχι άλλο! Ακούς τι σου λέω; Ακούς; Πάρε το μαχαίρι τώρα! Εδώ! Εδώ! Πάρτο!

Ανδρας Το ζητάει ο οργανισμός σου έτσι! Το καταλαβαίνεις αυτό! Αυτό το καταλαβαίνεις! Καταλαβαίνεις ότι τα θέλει ο κώλος σου! Το καταλαβαίνεις γαμώ το μουνί σου! Τί ζητάει το μουνί σου καταλαβαίνεις; Να σου πω εγώ τι ζητάει το μουνί σου; Ένα καλό χέρι ξύλο κι ένα γερό γαμήσι! Το μουνί σου αυτά ζητάει, θα στο πω εγώ άμα δεν το ξέρεις για να το μάθεις! Κατάλαβες; Το κατάλαβες; Το χωράει το μυαλουδάκι σου; Άμα σε ρωτήσουν αυτό θα απαντήσεις: Το μουνί μου ζητάει ένα καλό χέρι ξύλο κι ένα γερό γαμήσι, έτσι θα τους πεις μου έχει πει ο άντρας μου να λέω!

Γυναίκα Είσαι εσύ εδώ και φροντίζεις και για τα δύο! Γι' αυτό σου λέω! Έλα αντρίκια και παντελονάτα και πάρτο ρε! Πάρτο ρε παλιόπουστα!

Ηλικιωμένη Γυναίκα Ακούγονται ήχοι πάλης, ουρλιαχτά, αγκομαχητά, το παιδικό κλάμα εντείνεται και μετά ήχος πόρτας που ανοίγει, κλείνει με κρότο, ποδοβολητά στη σκάλα και μετά γρήγορα η πόρτα που ξανανοίγει σχεδόν αμέσως και ξανά ποδοβολητά στη σκάλα. Από μεγαλύτερη απόσταση ουρλιάζει κλαίγοντας η Γυναίκα και ακούγεται σαν ηχώ.

Γυναίκα Γύρνα πίσω! Σε παρακαλώ! Γύρνα! Εγώ φταίω! Έχεις δίκιο! Έχεις δίκιο! Σε παρακαλώ! Εγώ φταίω! Το μουνί μου τα ζητάει!

β)

Ηλικιωμένη Γυναίκα Ακούγονται χτυπήματα, σαν κάποιος να βαραί την εξώπορτα, άνοιγμα πόρτας που κλείνει απότομα και μετά ακούγεται μόνο το σιγανό παιδικό κλάμα για αρκετά λεπτά.

Μικρό Αγόρι Άκουγεται πάλι ήχος πόρτας που ανοίγει τρίζοντας αργά και ο παιδικός λυγμός πλησιάζει όλο και περισσότερο.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Μη φοβάσαι, έλα παραμέσα, έλα.

Μικρό Αγόρι Η Ηλικιωμένη γυναίκα ανοίγει αργά την πόρτα κι εμφανίζεται ένα μικρό αγόρι γύρω στα 12. Φοράει ένα παντελόνι βρεγμένο στο ύψος της λεκάνης και μία τσαλακωμένη λευκή μπλούζα. Τα μάτια του είναι κόκκινα και πρησμένα από το κλάμα και τα χείλη του λερωμένα με μερέντα. Το αγόρι περπατάει προς τα μέσα.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Θα αφήσω την πόρτα ανοιχτή, μόνο λίγο θα την σπρώξω. Στο λέω για να μη φοβηθείς.

Μικρό Αγόρι Το αγόρι δεν της απαντά κάτι. Η Ηλικιωμένη γυναίκα σπρώχνει λίγο την πόρτα και στέκεται διακριτικά στην πόρτα, αφήνοντας το αγόρι ελεύθερο να περιεργαστεί το χώρο. Το αγόρι περπατάει αργά και κοιτάζει φοβισμένο το μικρό δωμάτιο με τα λιγοστά αντικείμενα. Ξαφνικά στηλώνει τα μάτια σε ένα μικρό κομοδίνο, το πλησιάζει και παίρνει το μοναδικό κάδρο στο χώρο.

Το κάδρο μέσα αντί για φωτογραφία, έχει μία cart postal με ένα πορτραίτο του Franz Schubert. Κοιτάζει το κάδρο για αρκετά δευτερόλεπτα και μετά δειλά μα κι επίμονα κοιτάζει την Ηλικιωμένη Γυναίκα.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Φαίνεται σαν κάτι να θέλεις να με ρωτήσεις. Μπορείς να με ρωτήσεις ότι θέλεις.

Μικρό Αγόρι Είναι ο άντρας σας;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η ηλικιωμένη γυναίκα γελάει εγκάρδια, κοιτάει το αγόρι τρυφερά και λέει: είναι ένας πολύ σημαντικός για μένα άνθρωπος. Κι ας μην τον γνώρισα ποτέ.

Μικρό Αγόρι Το αγόρι την κοιτά μπερδεμένο μα και με μία λάμψη περιέργειας.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Θα λες τώρα από μέσα σου τί λέει αυτή η παράξενη γιαγιά, ε;

Μικρό Αγόρι Το αγόρι ανταπαντά με ένα μικρό μειδίαμα και συγκατανεύει θετικά.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Σου αρέσει η μουσική;

Μικρό Αγόρι Το αγόρι ανταπαντά με ένα μικρό μειδίαμα και συγκατανεύει θετικά.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Αυτό το αγόρι στη ζωγραφιά είναι ένας μουσικός. Έγραψε πολλά τραγούδια και κάποτε τραγουδούσα κάποια από αυτά.

Μικρό Αγόρι Εσείς τραγουδούσατε;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Κάποτε ήμουν τραγουδίστρια.

Μικρό Αγόρι Και τραγουδούσατε στα μπουζούκια;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Γελάει πραγματικά με την καρδιά της και φανερώνονται τα δόντια της, που είναι μισά.

Μικρό Αγόρι Το αγόρι την κοιτά ξαφνικά με απροκάλυπτη αηδία κι η Ηλικιωμένη Γυναίκα σαστισμένη σταματά απότομα να γελά, σφίγγει τα χείλη της και το πρόσωπό της σκληραίνει.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Ίσως θα ήταν καλύτερα να γυρίσεις τώρα. Μπορεί να σε ψάχνει η μαμά σου.

Μικρό Αγόρι Η μαμά έφυγε. Ψάχνει το μπαμπά.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Μπορεί να γύρισε και να σε ψάχνει, οπότε καλύτερα να φύγεις.

Μικρό Αγόρι Και να γύρισε, θα κοιμάται. Όταν φεύγει ο μπαμπάς, η μαμά κλαίει πολύ, κλαίει, κλαίει και μετά ξαπλώνει και κοιμάται. Κοιμάται, κοιμάται του καλού καιρού. Μία φορά τρόμαξα πολύ γιατί είχε κοιμηθεί όλο το βράδυ κι όλο το πρωί κι εγώ ήθελα να φάω και την φώναζα, μετά την τράβαγα και δεν ξυπνούσε, αλλά τελικά ξύπνησε.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Κοιτιούνται για λίγο χωρίς να μιλάνε. Η ηλικιωμένη γυναίκα φαίνεται λιγότερο φιλική σε σχέση με πριν και κοιτάει το αγόρι με φόβο, όμως το αγόρι την κοιτά σταθερά και με τόλμη κάνει ένα βήμα και ακουμπά την κορνίζα πάλι στο κομοδίνο. Διασχίζει το δωμάτιο και φτάνει μπροστά σε ένα μπουφέ που πάνω έχει ένα ξεφτισμένο σεμέν, ένα πικάπ και λίγα βινύλια. Πιάνει έναν δίσκο και κοιτάζει τη γυναίκα.

Μικρό Αγόρι Τί είναι αυτό;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Δε με πειράζει που παίρνεις πράγματα χωρίς να ρωτάς. Όμως σε παρακαλώ να προσέχεις, γιατί τα πράγματα που αγγίζεις είναι πολύ σημαντικά για μένα.

Μικρό Αγόρι Το αγόρι χαμογελάει χαιρέκακα και κάνει πως του πέφτει ο δίσκος, αλλά τον βάζει και πάλι στη θέση του. Η γυναίκα τον κοιτά με συγκρατημένη οργή.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Ήρθε η ώρα να φύγεις νομίζω.

Μικρό Αγόρι Ξέρω ότι δεν τραγουδάγατε στα μπουζούκια. Έτσι το είπα για πλάκα. Και καταλαβαίνω ότι στη ζωγραφιά κάποιος σημαντικός θα είναι και σπουδαίος από παλιά. Αλλιώς, άμα δεν ήταν μεγάλος και σπουδαίος, γιατί να τον ζωγραφίζουν; Στο σχολείο έχουμε τέτοιες ζωγραφιές με ήρωες της Επανάστασης. Και που ρώτησα αν είναι ο άντρας σας, κι αυτό για να σπάσω πλάκα το έκανα. Σιγά μην έχετε παντρευτεί ποτέ εσείς που είστε τόσο άσχημη.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Θέλω να φύγεις, φύγε τώρα!

Μικρό Αγόρι Σας ρώτησα τι είναι αυτό και δεν μου απαντήσατε.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Δε θέλω να σου απαντήσω.

Μικρό Αγόρι Μα εσείς δεν είπατε ότι μπορώ να σας ρωτήσω ότι θέλω εγώ;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Αυτό το είπα πριν. Τώρα θέλω να φύγεις.

Μικρό Αγόρι Ξέρετε πως σας λένε στην πολυκατοικία;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η γυναίκα κοιτάει το αγόρι με απροκάλυπτη οργή πλέον και έχει ανοίξει και πάλι την πόρτα κάνοντας του νόημα με το χέρι να φύγει.

Μικρό Αγόρι Θα σας το πω εγώ για να το μάθετε. Σκουπιδιάρα σας λένε, γιατί όποιος περνάει έξω από το διαμέρισμά σας κλείνει τη μύτη του, επειδή βρωμάει όπως άμα περάσει από δίπλα σου η σκουπιδιάρα στο δρόμο.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Κλείσε το στόμα σου και σήκω φύγε!

Μικρό Αγόρι Γι' αυτό ήρθα κι εγώ προς τα δω, για να δω ποιά είναι η Σκουπιδιάρα που όλοι τη μυρίζουμε, αλλά δεν τη βλέπουμε.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Είπα βγάλε το σκασμό βρωμόπαιδο και σήκω φύγε τώρα!

Μικρό Αγόρι Το μικρό αγόρι αρπάζει το δίσκο και βγαίνει τρέχοντας από το διαμέρισμα.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Γύρνα πίσω βρωμόπαιδο, γύρνα πίσω! Δε σου μάθανε να μην αγγίζεις πράγματα που δε σου ανήκουν; Κλέφτη! Σκουπίδι! Εσύ είσαι σκουπίδι!

Η Ηλικιωμένη Γυναίκα τρέμει ολόκληρη, την πιάνει δυνατός βήχας και στηρίζεται στην πόρτα και παίρνει μερικές βαθιές ανάσες. Αφού συνέλθει, κλείνει την πόρτα.

Σκηνή Τέταρτη

Η Δασονόμος

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η Ηλικιωμένη Γυναίκα κουλουριασμένη στο κρεβάτι της. Φοράει μία φλις κόκκινη ρόμπα κι έχει μαζευτεί σε εμβρυακή στάση στην άκρη του κρεβατιού κρατώντας με τα δυο της χέρια την κοιλιά της. Τα βλέφαρά της σφιχτά κλεισμένα, όπως και τα χείλη της. Χτυπά το κουδούνι. Ανοίγει με δυσκολία τα μάτια της και τα ξανακλείνει. Περνάνε κάποια δεύτερα. Το κουδούνι ακούγεται ξανά. Πιο επίμονα αυτή τη φορά, χτυπάει 3 φορές. Ανοίγει ξανά τα μάτια, ανασηκώνει το κεφάλι και με κόπο στηρίζει τη ράχη της στο κεφαλάρι του κρεβατιού. Τώρα ακούγονται χτυπήματα στην πόρτα.

Δασονόμος Είστε μέσα;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η Ηλικιωμένη Γυναίκα δεν απαντά, όμως έχει στυλώσει το βλέμμα στην πόρτα. Με κόπο σηκώνεται στα δυο της πόδια και στηριζόμενη στα έπιπλα καταφέρνει να φτάσει ως την πόρτα και να την ανοίξει. Χωρίς να βγάλει το σύρτη, βάζει το πρόσωπο στο μικρό άνοιγμα και βλέπει μία γυναίκα που δε γνωρίζει, να την κοιτάζει εμφανώς εκνευρισμένη.

Δασονόμος Καλησπέρα σας. Έχω έρθει από τη δασική υπηρεσία του δήμου.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η Ηλικιωμένη Γυναίκα δεν απαντά. Κλείνει την πόρτα γρήγορα, ανοίγει το σύρτη και ξαναανοίγει κανονικά τώρα την πόρτα. Κοιτάζει έντρομη τη δασονόμο.

Δασονόμος Πρόκειται για τον πλάτανο.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η Ηλικιωμένη Γυναίκα ασπρίζει σαν το πανί.

Δασονόμος Δεν είναι δουλειά σας ξέρετε. Απ' όσο ξέρω δεν έχετε προσληφθεί για να κάνετε την κηπουρό, ούτε κι είναι μπουστάνι σας εδώ πέρα και τσιφλίκι για να κλαδεύετε και να ποτίζετε. Υπάρχουν υπηρεσίες κι ειδικοί για να φροντίσουν τη χλωρίδα στο δημόσιο χώρο. Καλά να το ποτίσετε, να το καταλάβω, που και πάλι άμα θέλετε φυτά να τα βάλετε στη βεράντα σας, στον ιδιωτικό σας χώρο. Αλλά έστω το πότισμα να το δεχτώ. Τί σας κάνει όμως να πιστεύετε κι εσάς κι άλλους αντίστοιχα πως ξέρετε πως να κλαδέψετε ένα δέντρο; Δεν είναι κήπος σας το πεζοδρόμιο, είναι δημόσιος χώρος. Ξέρετε τί κακό μπορεί να κάνετε;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η Ηλικιωμένη Γυναίκα απολύτως ακίνητη, με τα μάτια ορθάνοιχτα να κοιτούν τη Δασονόμο.

Δασονόμος Λοιπόν, το ξέρετε ότι βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια επιδημία; Εδώ και τουλάχιστον δύο δεκαετίες, δεν είναι ευρέως γνωστό, βγήκαμε όμως και στα δελτία και στις εφημερίδες και το είπαμε, το είπαμε ότι το πλατάνι αυτό, όπως και πολλά ακόμη στην περιοχή νοσούν από αποχρωματικό έλκος. Ξέρετε τί είναι αποχρωματικό έλκος, ξέρετε; Ξέρετε πόσο ύπουλα εξαπλώνεται, πόσο αργά, με τι τρόπους- που δεν πάει ο νους; Όμως εμείς βγήκαμε και στα δελτία και στις εφημερίδες και το είπαμε, είπαμε και **ΤΟ-ΝΙ-ΣΑ-ΜΕ ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΑΓΝΟΟΥΝ** Ξέρετε τι κακό μπορεί να κάνετε; Ξέρετε σε τι **ΕΓΚΛΗΜΑ** συμβάλλατε; Γι' αυτό μετά από δική μου παρότρυνση ο δημοσιογράφος έβαλε στο πρωτοσέλιδο τον τίτλο:

ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ ΚΙ ΑΣ ΤΟ ΑΓΝΟΟΥΝ- εγώ το πρότεινα- κι ας με είπαν ψεκασμένη κάποιοι τυχάρπαστοι, εγώ ήξερα, εγώ έβλεπα μπροστά, εγώ δέκα χρόνια πριν είδα την τραγωδία να περνά μπροστά από τα μάτια μου! Ναι τί; Σας σοκάρει η λέξη; Να την ξαναπώ, να την εμπεδώσετε: **ΤΡΑΓΩΔΙΑ** Δηλαδή τί πρέπει να κάνουμε να βάλουμε ταμπέλες πάνω στα πλατάνια **ΜΗ ΤΑ ΑΓΓΙΖΕΤΕ**; Αφού βγήκαμε στα δελτία ειδήσεων και στην τοπική εφημερίδα και το είπαμε, αλλά ποιός το άκουσε, ποιός το διάβασε, θα σας πω εγώ ποιος το άκουσε: **ΚΑΝ'ΕΝΑΣ!** Γιατί ποιός διαβάζει σήμερα, ποιός ακούει; **ΚΑ- ΝΕ- ΝΑΣ!**

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η ηλικιωμένη γυναίκα με στόμα ορθάνοιχτο αναστενάζει κοφτά και βαθιά και τα μάτια της είναι κόκκινα κι υγρά. Έτοιμη να ξεσπάσει.

Δασονόμος Ααπ απ απ! Όχι, όόχι! Αφήστε τις κλάψες και τα σάλια! Εδώ, εδώώώ, θα με ακούσετε! Λοιπόν, εδώ, τώρα θα ακούσετε την πραγματικότητα! Εγώ δεν χαϊδεύω αυτιά, δεν είμαστε μικρά παιδιά, ως ενήλικες αναλαμβάνουμε ευθύνες κι ερχόμαστε αντιμέτωποι με τις επιπτώσεις των πράξεών μας! Το ξέρετε ότι οι γείτονές σας παραπονέθηκαν; Το ξέρετε πως γεμίζετε με νερά τα αμάξια στην πυλωτή; Κι αναρωτιέμαι **ΞΑΝΑ** ποιός νοήμων άνθρωπος πετάει **ΤΟ ΛΑΣΤΙΧΟ** από το μπαλκόνι για να ποτίσει ένα μικρό παρτέρι; Ξέρετε για τι σπατάλη μιλάμε -πόσα κυβικά νερού για μια σταλιά ανεμώνες και μια λεμονιά- αλλά όχι, όόχι δεν είναι για το παρτέρι το λάστιχο, για τον πλάτανο είναι, γιατί μου είπαν επίσης πως σας έχουν δει και να **ΚΛΑΔΕΥΕΤΕ** τον πλάτανο, θεός φυλάξοι! Δηλαδή πραγματικά σαν να έχετε το διάολο καβάλα και κατεβαίνετε σαν τον χάρο και θερίζετε και αγνοείτε και δε διαβάζετε, ούτε ακούτε, δεν ξέρετε που πατάτε και που βρίσκεστε, δεν ξέρετε σε τι κόσμο ζείτε- γιατί σε αυτόν τον κόσμο ζούμε σήμερα- στον κόσμο που ο καθένας κοιτάει την πάρτη του! Τί θέλει η γριά; Μποστάνι! Κι άμα η γριά δεν έχει μποστάνι θα κάνει το πεζοδρόμιο αυλή! Βγαίνετε όλοι οι παππούδες με ένα λάστιχο κι ένα κλαδευτήρι στο χέρι λες κι είστε στο μποστάνι σας, στο χωριό σας- που νομίζετε ότι βρίσκεστε; Για τί τον περάσατε τον πλάτανο, για ντοματιά και τον πετσοκόψατε; Ξέρετε τι είναι ένα κλαδευτήρι στα λάθος χέρια; Θα σας πω εγώ για να μάθετε! Ένα κλαδευτήρι είναι ένα **ΌΠΛΟ** στα λάθος χέρια! Ένα κλαδευτήρι που δεν έχει αποστειρωθεί σωστά από κάποιον που να ξέρει, από έναν **ΕΙΔΙΚΟ**, είναι ένα **ΟΠΛΟ ΜΑΖΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ!** Φυσικά με την ενεργειακή κρίση και την ακρίβεια, υπάρχει κι η ανυπολόγιστη ζημιά από όλους αυτούς που μαζεύουν ξύλα από το δρόμο για να ζεσταθούν και καίνε μαζί και μολυσμένα σάπια κλαδιά και πόσοι άλλοι τρόποι, οπότε γίνεται φαύλος κύκλος. Πόσοι πολίτες, πόσοι αδαείς πολίτες περιφέρεστε στην πόλη αμέριμνοι και φυτρώνετε εκεί που δε σας σπέρνουν κι έτσι δημιουργείται ένα δίκτυο φορέων της νόσου κι έτσι συντελείται αυτή η **ΤΡΑΓΩΔΙΑ!** Όμως γι' αυτό είμαι εγώ εδώ, αυτός είναι ο ρόλος μου! Και σαν άλλος Αγγελιοφόρος θα σας αναγγείλλω **ΑΚΡΙΒΩΣ** τι μέλλεται. Για να έρθετε αντιμέτωπη με τη γνώση! Διότι η γνώση είναι δύναμη! Το δέντρο νοσεί καιρό τώρα. Το έλκος το τρώει αργά αργά σαν το σαράκι, τα φύλλα του μικρά και κίτρινα σύντομα θα πέσουν **ΟΛΑ**, τα κλαδιά σταδιακά θα σαπίσουν **ΟΛΑ** και το δέντρο θα ξεραθεί και θα πεθάνει. Και για αυτό απαιτείται μια πράξη ελεημοσύνης από τον **ΕΙΔΙΚΟ** που δε σκέφτεται μόνο **ΤΗΝ ΠΑΡΤΗ ΤΟΥ** σαν τον πολίτη. Κι έτσι **ΕΓΩ Η ΕΙΔΙΚΟΣ** αποφάνθηκα: **Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ ΑΎΡΙΟ ΤΟ ΠΡΩΪ ΘΑ ΚΟΠΕΪ.** Έχω κανονίσει, θα έρθει...

Ηλικιωμένη Γυναίκα ...Τί;

Δασονόμος ... αύριο το πρωί το συνεργείο του δήμου και θα κόψει τον πλάτανο...

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η Ηλικιωμένη Γυναίκα σωριάζεται στο πάτωμα. Η δασονόμος σταματά επιτέλους να μιλά.

Σκηνή Πέμπτη

Ο Αποτυχημένος Αυτόχειρ

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Κάθεται σ' ένα παγκάκι και κοιτάζει μπροστά αφηρημένος. Κρατάει έναν δερμάτινο χαρτοφύλακα. Είναι νύχτα. Τα φώτα του δρόμου φωτίζουν το αδειανό του βλέμμα. Κοιτά μπροστά, μα δεν κοιτά. Έχει θολώσει η εικόνα. Ξαφνικά εστιάζει και πάλι κι εμφανίζεται μπροστά του ο πλάτανος. Γουρλώνει τα μάτια κι υψώνει το βλέμμα στο γερασμένο δέντρο, που απλώνεται ξερό και μαδημένο. Μεμιάς σηκώνεται κι αποφασίζει πως εδώ είναι ο τόπος. Κουνάει το κεφάλι του αποφασισμένος, παίρνει μια βαθιά ανάσα κι ακουμπάει το χαρτοφύλακα στο χώμα. Τον ανοίγει και βγάζει ένα σκοινί. Φτιάχνει μια πρόχειρη θηλιά και την περνάει στο λαιμό του. Τον κλείνει, πατάει πάνω του κι αγκομαχώντας προσπαθεί με αδέξιες κινήσεις να σκαφαλώσει. Για πολλή ώρα προσπαθεί, μέχρι που τα καταφέρνει και πιάνοντας το πρώτο κλαδί που βρίσκει μπροστά του, δένει εκεί το σκοινί. Για λίγο στέκεται, κοιτά τριγύρω το σκοτάδι που απλώνεται στην άκρη του δρόμου και ξεροκαταπίνει. Τα μάτια του βουρκώνουν, όμως βιαστικά τα σκουπίζει, βαράει χαστούκια στα κατακόκκινα του μάγουλα και κουνάει αποφασισμένος το κεφάλι. Σφίγγει τη θηλιά, τη δάει και...

Ηλικιωμένος Άνδρας Κρακ! Ο ηλικιωμένος άντρας ακούει τον ξερό κρότο. Έντρομος τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορεί και στρίβει το στενό. Έκπληκτος βλέπει εμπρός του έναν άντρα σωριασμένο στο χώμα μ' ένα σκοινί πρόχειρα περασμένο στο λαιμό του.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ο Αποτυχημένος Αυτόχειρ αγκομαχάει και τρίβει σπασμωδικά τον πονεμένο του αστράγαλο.

Ηλικιωμένος Άνδρας Είναι ένας στρουμπουλός μεσήλικας ντυμένος με ακριβό κοστούμι και καμπαρντίνα. Η γραβάτα του είναι σφιχτά δεμένη και πιέζει το καλοξυρισμένο προγούλι του περισσότερο από το σκοινί. Αυτό κάνει εντύπωση στον Ηλικιωμένο Άνδρα.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ο Αποτυχημένος Αυτόχειρ είναι έτοιμος να βάλει τα κλάματα όταν ξαφνικά αντιλαμβάνεται την παρουσία του αγνώστου και σοκάρεται. Μένει για λίγο σαστισμένος και τον κοιτά.

Ηλικιωμένος Άνδρας Τον κοιτά κι αυτός.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Συνεχίζει να τον κοιτά.

Ηλικιωμένος Άνδρας Κοιτάζονται.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Έχετε μήπως λίγο νερό; Διψάω.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο Ηλικιωμένος Άνδρας δείχνει προς τη βρύση δίπλα από το δέντρο.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ο Αποτυχημένος Αυτόχειρ σηκώνεται, ανοίγει τη βρύση κι αφού βρέξει το πρόσωπό του, καταπίνει λαίμαργα το νερό σαν να είχε βγει από έρημο. Έπειτα

κάθεται εξαντλημένος στο παγκάκι ακουμπώντας τα χέρια και κοιτάζει με το ίδιο αδειανό βλέμμα μπροστά, όπως και πριν.

Ηλικιωμένος Άνδρας Σας πειράζει να καθίσω κι εγώ;

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Όχι.

Ηλικιωμένος Άνδρας Για αρκετά λεπτά απομένουν σιωπηλοί και δίχως να κοιτιούνται.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Μένετε κοντά;

Ηλικιωμένος Άνδρας Μένω στην άλλη άκρη της πόλης.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Κι εγώ.

Ηλικιωμένος Άνδρας Και τί σας έφερε εδώ;

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ο Αποτυχημένος Αυτόχειρ κοιτά τον Ηλικιωμένο και τον πιάνει νευρικό γέλιο.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο Ηλικιωμένος Άνδρας τον κοιτάζει αμήχανα.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Το γέλιο του άνδρα δυναμώνει όλο και περισσότερο κι εξαπλώνεται σ' όλο του το σώμα.

Ηλικιωμένος Άνδρας Το τρεμουλιαστό του πηγούνι παρασύρει και τον Ηλικιωμένο Άνδρα και ξεσπά κι αυτός σε γέλια. Γελάνε για αρκετά λεπτά με όλη τους την καρδιά κι έπειτα ησυχάζουν.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ωραίο ήταν.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ναι.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Εσάς τι σας έφερε εδώ;

Ηλικιωμένος Άνδρας Μαζεύω ξύλα για το χειμώνα. Σύντομα θα αρχίσει να βρέχει ...

Αποτυχημένος Αυτόχειρ... κι η υγρασία θα ποτίσει το ξύλο.

Ηλικιωμένος Άνδρας Σωστά. Τώρα ακόμη τα κλαδιά και τα ξύλα είναι στεγνά. Και για αυτό φροντίζω να τα μαζέψω εγκαίρως.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Σωστά.

Ηλικιωμένος Άνδρας Κάθε βράδυ βγαίνω και περπατάω από τη μία άκρη της πόλης ως την άλλη.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ακούγεται κουραστικό.

Ηλικιωμένος Άνδρας Είναι θέμα συνήθειας. Εσείς περπατάτε;

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Δεν έχω το χρόνο, ή βασικά το βρίσκω κάπως περιττό, κάπως πρωτόγονο.

Ηλικιωμένος Άνδρας Πρωτόγονο;

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Εννοώ πως το τρέξιμο κι οι ευθύνες δεν αφήνουν χρόνο για τ' άλλα. Βασικά, για να είμαι ειλικρινής, πάντα επικεντρωνόμουν σε ασχολίες ωφέλιμες.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ωφέλιμες;

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ναι, μη με παρεξηγήσετε, απλώς, θέλω να πω πως εργάζομαι πολλές ώρες, εδώ και πολλά χρόνια, οπότε ο χρόνος μου ήταν πάντα περιορισμένος. Στην καθημερινότητα και τις διακοπές πάντα μετακινούμαι με αυτοκίνητο και δεν υπάρχει χώρος για κάτι άλλο.

Ηλικιωμένος Άνδρας Εγώ δεν ξέρω καν να οδηγώ.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Αλήθεια;

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο Ηλικιωμένος Άνδρας τεντώνει τα πόδια του κι εμφανίζονται δύο φθαρμένα παπούτσια, καταφαγωμένα και τρύπια, που από μέσα ξετρυπώνουν τα δάχτυλα.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ο Αποτυχημένος Αυτόχειρ σαστίζει.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο Ηλικιωμένος Άνδρας διακρίνει στο πρόσωπό του μια συγκρατημένη αηδία και με ντροπή μαζεύει γρήγορα τα πόδια και τα τυλίγει προσπαθώντας να τα κρύψει κάτω απ' το παγκάκι. Απομένουν σιωπηλοί και δίχως να κοιτιούνται.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Με συγχωρείτε. Ειλικρινά με συγχωρείτε.

Ηλικιωμένος Άνδρας Δεν πειράζει.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Όχι πειράζει. Ήμουν αγενής. Σιωπούν και πάλι.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ξέρετε τα δέντρα ζουν πολλά χρόνια, μπορεί ένας πλάτανος να ζήσει μέχρι και εκατονταετίες.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Όντως. Και χιλιετίες ακόμη ζουν κάποιοι.

Ηλικιωμένος Άνδρας Απλώς στέκονται. Απλώς υπάρχουν. Ακίνητοι μάρτυρες αμέτρητων χρόνων, αμέτρητων ιστοριών και κόσμων. Έτσι φαίνεται τουλάχιστον. Όμως οι ρίζες τους βαθιά μέσα στη γη επικοινωνούν. Αόρατες και μυστικές κινήσεις. Μιλάνε μεταξύ τους, στήνουν ένα αδιάκοπο κουβεντολόι εις τους αιώνες.

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ο Αποτυχημένος Αυτόχειρ κοιτάζει τον Ηλικιωμένο με προσήλωση.

Ηλικιωμένος Άνδρας Έτσι ξεκίνησα το περπάτημα. Μετά τα πρώτα χιλιόμετρα είναι σαν όλα να μπλέκονται, πρόσωπα, κεραίες, φώτα, τ' αστέρια, ο αέρας, οι οσμές, τα χρώματα, όλα! Αν αντέξεις τα πρώτα πολλά χιλιόμετρα και συνεχίσεις, τότε ο χώρος ανοίγει, ο χρόνος παύει και τα τοπία, τα εφήμερα τοπία διαπερνούν τα μάτια και ακουμπούν στην καρδιά. Το ξένο γίνεται δικό σου και το δικό σου ξένο και ξέρεις δεν υπάρχει πιο όμορφη αίσθηση απ' αυτή. Να περιέχεις τον κόσμο και να σε περιέχει κι εκείνος κι απλώς να υπάρχεις, να βιώνεις, απλώς...

Αποτυχημένος Αυτόχειρ ... απλώς να ζεις.

Ηλικιωμένος Άνδρας Αδερφέ μου- μου επιτρέπεις να σε λέω αδερφό;

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Ο Αποτυχημένος Αυτόχειρ συγκινημένος γνέφει καταφατικά.

Ηλικιωμένος Άνδρας Αδερφέ μου, τώρα, αυτή τη νύχτα, τώρα που όλοι κοιμούνται , τώρα πάρε τα πόδια σου, ξεκίνα. Περπάτα. Περπάτα χιλιόμετρα. Δεκάδες, εκατοντάδες, χιλιάδες. Περπάτα ώσπου να λιώσει το κράσπεδο τις σόλες σου και τότε γύρνα ξανά. Εδώ στάσου, πλάι στον γερασμένο αυτό πλάτανο, να, δωσ' μου το χέρι σου, να έτσι, έτσι, μπράβο, μπράβο, τυλίξου όπως κι εγώ στον κορμό, κόλλησε το αυτί σου, να έээτσι κι άκου,

Φουσκώνουν

ξεφουσκώνουν

διαστέλλονται

συστέλλονται

Άκου πως παφλάζουν!

Σφύζουν

ιστορίες

κάτω από άλλες ιστορίες

κι από κάτω πάλλονται

κι άλλες ιστορίες

Ιστορίες

επικαλυπτόμενες από άλλες ιστορίες

κι άλλες ιστορίες

Άκου τες

Αποτυχημένος Αυτόχειρ Οι δύο άντρες στέκονται αγκαλιασμένοι γύρω από το δέντρο κι ο Αποτυχημένος Αυτόχειρ με δάκρυα στα μάτια λέει: Σε ευχαριστώ από το βάθος της καρδιάς μου.

Ηλικιωμένος Άνδρας

Κι ο Ηλικιωμένος Άνδρας λέει:

Θυμήσου τες

Λίγο πριν χαράξει η αυγή

θα έχουν χαθεί

Σκηνή Έκτη

Der Leiermann

Ηλικιωμένη Γυναίκα Αργά τη νύχτα, τέλη του Μάη, ανοιξιάτικο αστικό τοπίο. Τα δέντρα καταπράσινα, οι δρόμοι ολάνθιστοι. Εξωτερικός χώρος. Στο σοκάκι. Η βρύση κλειστή, σφραγισμένη. Ο πλάτανος ξεραμένος. Η Ηλικιωμένη Γυναίκα ξαπλωμένη στο χώμα, τυλιγμένη σαν έμβρυο γύρω από τον κορμό του πλάτανου. Από το κασετόφωνό της παίζει το Der Leiermann -από το Winterreise του Schubert- σε εκτέλεση των Dieskau και Brendel. Η κασέτα κάνει παράσιτα. Από το βάθος του στενού φαίνεται ο Ηλικιωμένος Άνδρας.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο Ηλικιωμένος Άνδρας φτάνει και στέκεται απέναντι από τη βρύση, τον πλάτανο και τη γυναίκα. Το φως του φανοστάτη φανερώνει ένα σύννεφο από γύρη που μοιάζει σταματημένο. Σαν θόλος στέκεται πάνω από τη βρύση, τον πλάτανο και τη γυναίκα. Ο άνδρας αφήνει το καρότσι του στο δρόμο, ξαπλώνει στο χώμα και με τα χέρια του τυλίγει τη γυναίκα.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η γυναίκα κλαίει βουβά και προσπαθεί να μην τραντάζεται, να μην την καταλάβει.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άνδρας όμως τη νιώθει και ξεκινά κι εκείνος να κλαίει.

Ηλικιωμένος Άνδρας και Γυναίκα μαζί Αγκαλιασμένοι σφιχτά κλαίνε και κλαίνε και παρηγοριούνται.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η γυναίκα στρέφει το σώμα της κι έρχονται πρόσωπο με πρόσωπο.

Ηλικιωμένος Άνδρας Τα πρόσωπά τους μαλακά μετά το κλάμα, παραδομένα. Κοιτιούνται μες τα μάτια.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Είναι τόσο όμορφα απόψε εδώ.

Ηλικιωμένος Άνδρας Εσύ κι εγώ εδώ, τώρα...

Ηλικιωμένη Γυναίκα ... να αναπνέουμε τον ίδιο αέρα.

Ηλικιωμένος Άνδρας και Γυναίκα μαζί Σωπαίνουν.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άνδρας δακρύζει πάλι και την κοιτά κατάματα.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Ξέρεις.

Ηλικιωμένος Άνδρας Κάθε βράδυ έβγαινα, περπατούσα από τη μία άκρη, κάθε βράδυ ως την άλλη και και...

Ηλικιωμένη Γυναίκα ... όμως ο άνδρας ενώ πασχίζει να αρθρώσει ξεκινά πάλι να κλαίει κι η γυναίκα του χαϊδεύει το κεφάλι και σσς ησύχασε...

Ηλικιωμένος Άνδρας Κάθε βράδυ, από εκείνο το βράδυ ερχόμουν εδώ, από τη μία άκρη άρχιζα και έφτανα εδώ και και και...

Ηλικιωμένη Γυναίκα ... ηρέμησε, ηρέμησε...

Ηλικιωμένος Άνδρας ...όχι, θέλω να το ξέρεις! Θέλω να το ξέρεις...

Ηλικιωμένη Γυναίκα ...έλα ησύχασε...

Ηλικιωμένος Άνδρας Άκουσέ με, θέλω να το πω!

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η γυναίκα απομακρύνει τα χέρια της.

Ηλικιωμένος Άνδρας Κάθε βράδυ, από εκείνο το βράδυ εγώ περπατούσα χιλιόμετρα και από τη μία στην άλλη άκρη και και περίμενα ως που να χαράξει η αυγή και περίμενα γιατί ήθελα απλώς να σου πω πως σ' αγαπώ!

Ηλικιωμένος Άνδρας και Γυναίκα μαζί Σωπαίνουν.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Συγγνώμη.

Ηλικιωμένος Άνδρας Μη ζητάς συγγνώμη σε παρακαλώ.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Η γυναίκα γελάει σιγανά.

Ηλικιωμένος Άνδρας Γελάς;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Έτσι όπως το είπες το σε παρακαλώ με σιγανή φωνή, κλαμένος, μου φάνηκες παιδί και για λίγο σε φαντάστηκα μικρό. Ένα μικρό αγόρι, μόνο του κάτω από ένα δέντρο να κλαίει.

Ηλικιωμένος Άνδρας Δεν ήμουν μόνος. Ήσουν κι εσύ εκεί.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Και πώς ήμουν;

Ηλικιωμένος Άνδρας Ήσουν ένα ζωηρό μικρό κοριτσάκι. Λίγο μεγαλύτερο από μένα. Σίγουρα θα με χτυπούσες, γι αυτό έκλαιγα.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Σίγουρα.

Ηλικιωμένος Άνδρας Όμως εγώ σε αγαπούσα κι ας μου τραβούσες τα μαλλιά.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Κι εγώ σ' αγαπούσα, γι' αυτό στα τραβούσα.

Ηλικιωμένος Άνδρας και Γυναίκα μαζί Σωπαίνουν.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Ακουμπούν τα μέτωπα. Η γυναίκα κρατά το πρόσωπό του και τον φιλάει στο μέτωπο, στα μάτια, ξανά και ξανά στα μάτια.

Ηλικιωμένος Άνδρας Και τη φιλά κι εκείνος στο μέτωπο και τα μάτια και ξανά και ξανά στα μάτια.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Είναι τόσο όμορφα απόψε εδώ. Η γυναίκα απλώνει το χέρι και στην παλάμη της κάθεται γύρη.

Ηλικιωμένος Άνδρας Χιόνι την άνοιξη.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Τα δέντρα ξέρουν. Λίγο πριν πεθάνουν πάντα ανθίζουν.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άνδρας γνέφει καταφατικά και της χαμογελά.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Κι έπειτα τα άνθη πέφτουν, σκορπίζουν στον αέρα και χάνονται. Του χαμογελά κι εκείνη.

Ηλικιωμένος Άνδρας Όμως ο άντρας στο βλέμμα της διακρίνει ξαφνικά το φόβο. Η γυναίκα στέκει βουβή και τον κοιτά, μα δεν τον κοιτά.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Ήρθε η ώρα.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άντρας σωπαίνει

Ηλικιωμένη Γυναίκα Είμαι τόσο κουρασμένη, ήρθε η ώρα τώρα να με αφήσεις. Το ξέρω πως δεν θες.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άντρας σωπαίνει.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Ήρθες αργά, όμως ήρθες κι αυτό έχει σημασία. Το δέρμα μου έτριξε, ανέγγιχτο για χρόνια, πεινασμένο. Δεν χαιδεύτηκα όσο το 'θελα, δεν κρατήθηκα όσο το χρειάστηκα. Μόνη. Σ' ένα μικρό, θαμπό δωμάτιο να μαραίνομαι μέρα με τη μέρα, όμως ήρθες κι αυτό έχει σημασία.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άντρας ξέρει ότι ήρθε η ώρα και γι' αυτό σωπαίνει. Μόνο στηρίζεται στον κορμό, ανοίγει διάπλατα το στέρνο κι εκείνη ακουμπά το κεφάλι της πάνω από την καρδιά του.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Τί έλεγε αυτό το τόσο παράξενο τραγούδι;

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άνδρας την κοιτάζει σαστισμένος κι έπειτα γελά συνομωτικά.
Σας άρεσε;

Ηλικιωμένη Γυναίκα Με τράβηξε.

Ηλικιωμένος Άνδρας Λέγεται ο Οργανοπαίχτης.

Ηλικιωμένη Γυναίκα Και τί λέει; Πείτε μου σας παρακαλώ τα λόγια. Τις λέξεις. Τις χρειάζομαι. Η γυναίκα του χαμογελά γλυκά.

Ηλικιωμένος Άνδρας Ο άντρας γυρίζει πίσω την κασέτα. Ακούγεται και πάλι το πιάνο άχνο. Και λέει:

*Στο χωριό όπως μπαίνεις,
μόνος στέκει ενώ
χέρια ξυλιασμένα
παίζουν τ' όργανο*

*Με γυμνά στον πάγο
πόδια, πίσω- μπρος
γέρνει, μα στο πιάτο
ούτε οβολός.*

*Ούτε τον κοιτάζουν
ούτε τον ακούν,
τα σκυλιά γρυλίζουν
και τον τριγυρνούν.*

*Κι όλα μένουν όπως
είναι από παλιά,
και η λύρα παίζει
λες αιώνια.
Γέροντα, φτωχέ μου,
πάρε με από δω,
να μου παίζεις λύρα
και να τραγουδώ. **